Forslag til Rådets forordning om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne

(2001/C 304 E/10)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2001) 447 endelig udg. — 2001/0182(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 26. juli 2001)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, stk. 1, nr. 1, litra a),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) En fælles politik på asylområdet, herunder et fælles europæisk asylsystem, er en grundlæggende del af Den Europæiske Unions målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for alle, der på grund af omstændighederne legitimt søger beskyttelse i Fællesskabet.

(2) Det Europæiske Råd nåede på sit særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 til enighed om at arbejde i retning af at oprette et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genève-konventionen om flygtninges retsstilling af 28. juli 1951, suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, hvorved det garanteres, at ingen sendes tilbage til forfølgelse, dvs. at »non-refoulement«-princippet overholdes.

(3) I konklusionerne fra Tammerfors præciseres det også, at et sådant system på kort sigt bør indebære en klar og brugbar fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

(4) En sådan fastsættelse skal baseres på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer. Den skal specielt gøre det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne til fastsættelse af flygtningestatus og for ikke at bringe det mål om en hurtig behandling af asylansøgninger, der ligger til grund for Rådets direktiv .../.../EF om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus, i fare.

(5) I forbindelse med den gradvise indførelse af et fælles europæisk asylsystem, der på længere sigt kan føre til en fælles asylprocedure og en ensartet status, som gælder i hele EU, for dem, der indrømmes asyl, er det hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at bekræfte de principper, som ligger til grund for konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, der blev undertegnet i Dublin den 15. juni 1990 [1] (i det følgende benævnt »Dublin-konventionen«), hvis gennemførelse har fremmet harmoniseringen af asylpolitikkerne og gjort det muligt at mindske de negative følger af, at strømmene af asylansøgere er ulige fordelt, idet der foretages en række forbedringer, som erfaringerne har vist er nødvendige.

(6) Familiernes enhed skal bevares, for så vidt som det er foreneligt med de andre målsætninger, der søges nået ved indførelsen af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

(7) Når en medlemsstat foretager en samlet behandling af asylansøgningerne fra medlemmerne af en familie, er det muligt at sikre, at ansøgningerne behandles grundigt, og at de afgørelser, der træffes om dem, stemmer overens. Dette princip bør dog ikke modvirke målsætningen om en hurtig behandling af asylansøgningerne og skal således begrænses til de tilfælde, hvor asylansøgningen fra det førstankomne familiemedlem allerede behandles af den myndighed, der er ansvarlig for fastsættelsen af flygtningestatus som led i en normalprocedure, og skal ikke omfatte indledende undersøgelsesprocedurer, hasteprocedurer, som anvendes på åbenbart grundløse ansøgninger, og klager. Medlemsstaterne skal dog kunne fravige ansvarskriterierne for at gøre det muligt midlertidigt at familiesammenføre medlemmerne af en familie i præasylfasen, når det er nødvendigt af tungtvejende grunde, i særdeleshed grunde, der bygger på humanitære hensyn.

(8) Den gradvise indførelse af et område uden indre grænser, hvor den frie bevægelighed for personer er sikret i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, indebærer, at hver medlemsstat over for alle de andre er ansvarlig for sine handlinger med hensyn til tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold og i en ånd af solidaritet og ansvar må påtage sig konsekvenserne heraf med hensyn til asyl. Kriterierne for tildeling af ansvaret skal afspejle dette princip.

[1] EFT C 254 af 19.8.1997, s. 1.

(9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger ([1]) finder anvendelse. For at muliggøre de udvekslinger af personoplysninger, som er nødvendige for gennemførelsen af bestemmelserne om overtagelse og tilbagetagelse af asylansøgere og alle de forpligtelser, der følger af denne forordning, er det nødvendigt at præcisere anvendelsen af visse af bestemmelserne i dette direktiv.

(10) Gennemførelsen af denne forordning kan lettes og gøres mere effektiv gennem bilaterale aftaler mellem medlemsstaterne med henblik på at forbedre kommunikationen mellem de kompetente tjenester, reducere procedurefristerne, forenkle behandlingen af anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse eller fastlægge bestemmelser om gennemførelsen af overførslerne.

(11) En procedure, der sigter mod at begrænse antallet af overførsler af asylansøgere mellem to medlemsstater, kan udgøre en rationaliseringsforanstaltning, der kan være til gavn for både de berørte medlemsstater og asylansøgerne.

(12) Der skal sikres kontinuitet mellem Dublin-konventionens bestemmelser om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig, og bestemmelserne i denne forordning. Tilsvarende skal der sikres sammenhæng mellem denne forordning og Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen ([2]).

(13) Der er ingen grund til at fastsætte et andet geografisk anvendelsesområde for denne forordning end for Dublin-konventionen, som den skal træde i stedet for, særlig i betragtning af den store belastning, som en eventuel overførsel fra fjerntliggende områder ville udgøre for de pågældende personer.

(14) Denne forordning skal anvendes på samme måde på alle asylansøgere uden forskelsbehandling.

(15) Medlemsstaterne skal indføre sanktioner i tilfælde af overtrædelser af denne forordnings bestemmelser.

(16) Da de foranstaltninger, der er nødvendige for gennemførelsen af denne forordning, er generelle bestemmelser som omhandlet i artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ([3]), skal disse foranstaltninger vedtages ved anvendelse af forskriftsproceduren efter artikel 5 i nævnte afgørelse.

(17) Gennemførelsen af denne forordning skal evalueres med jævne mellemrum.

(18) I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender som fællesskabsrettens almindelige principper ([4]). Den tilsigter især, at den asylret, der er sikret af chartrets artikel 18, respekteres fuldt ud.

(19) I overensstemmelse med principperne om subsidiaritet og proportionalitet, jf. traktatens artikel 5, kan målet for den påtænkte handling, nemlig fastsættelsen af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, ikke opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af den påtænkte foranstaltnings omfang og virkninger kun gennemføres på fællesskabsplan. Denne forordning omfatter kun, hvad der er strengt nødvendigt for at nå dette mål og er ikke mere vidtgående, end hvad der kræves hertil —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

FORMÅL OG DEFINITIONER

Artikel 1

I denne forordning fastsættes kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne.

Artikel 2

I denne forordning forstås ved:

a) »tredjelandsstatsborger«: enhver person, der ikke er unionsborger, jf. artikel 17, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab

b) »Genève-konventionen«: konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967

c) »asylansøgning«: en anmodning til en medlemsstat fra en tredjelandsstatsborger om beskyttelse, som kan anses for at være indgivet med den begrundelse, at tredjelandsstatsborgeren er flygtning efter Genève-konventionens artikel 1 A. Enhver anmodning om beskyttelse formodes at være en asylansøgning, medmindre den pågældende udtrykkeligt anmoder om en anden form for beskyttelse, der kan søges om særskilt

d) »ansøger« eller »asylansøger«: en tredjelandsstatsborger, der har indgivet en asylansøgning, der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om; en endelig afgørelse er en afgørelse, med hensyn til hvilken alle de klagemuligheder, som er omhandlet i Rådets direktiv . . ./. . ./EF om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus, er udtømt

([1]) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

([2]) EFT L 316 af 15.12.2000, s. 1.

([3]) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

([4]) EFT C 364 af 18.12.2000, s. 1.

e) »behandling af en asylansøgning«: samtlige foranstaltninger vedrørende behandling samt alle afgørelser truffet eller domme afsagt af de kompetente myndigheder vedrørende en asylansøgning i overensstemmelse med [Rådets] direktiv .../.../EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus] med undtagelse af procedurerne til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig i henhold til bestemmelserne i denne forordning

f) »frafald af asylansøgningen«: det skridt, hvorved asylansøgeren afbryder de procedurer, som indgivelsen af hans asylansøgning satte i gang; dette skridt kan enten være eksplicit, når ansøgeren skriftligt meddeler den ansvarlige myndighed sit ønske, eller implicit, når de betingelser, der er fastsat i de relevante bestemmelser i [Rådets] direktiv .../.../EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus], er opfyldt, eller når ansøgeren uden at have fået tilladelse til det opholder sig på en anden medlemsstats område under proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller under behandlingen af hans ansøgning

g) »flygtning«: enhver tredjelandsstatsborger, der nyder den status, der er defineret i Genève-konventionen, og som har fået tilladelse til at opholde sig på en medlemsstats område i denne egenskab

h) »uledsaget mindreårig«: enhver tredjelandsstatsborger under 18 år, som ankommer til eller befinder sig på en medlemsstats område uden ledsagelse af en voksen, der er ansvarlig for ham ifølge lov eller sædvane, så længe han ikke reelt befinder sig i en sådan ansvarlig voksens varetægt

i) »familiemedlem«: asylansøgerens ægtefælle eller den ugifte partner, som har et varigt forhold til asylansøgeren, hvis ugifte par i den ansvarlige medlemsstats lovgivning sidestilles med gifte par, på betingelse af, at familien allerede var dannet i hjemlandet; hans mindreårige ugifte barn på under 18 år, uanset slægtskabsforholdet mellem dem, eller en person, han er værge for; hans far, mor eller værge, hvis asylansøgeren selv er et ugift mindreårigt barn under 18 år; i givet fald andre personer, som han er i slægt med, og som boede i samme husstand i hjemlandet, hvis en af de pågældende personer er afhængig af den anden

j) »opholdstilladelse«: enhver tilladelse udstedt af en medlemsstats myndigheder, hvorefter en tredjelandsstatsborger kan opholde sig på medlemsstatens område, herunder de dokumenter, som beviser, at den pågældende har tilladelse til at opholde sig på medlemsstatens område som led i en ordning for midlertidig beskyttelse eller indtil de omstændigheder, som hindrer, at en afgørelse om udsendelse kan gennemføres, ikke længere eksisterer, bortset fra visa og tilladelser til at blive i landet udstedt under behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse eller asyl

k) »visum«: en tilladelse eller afgørelse fra en medlemsstat, som kræves i forbindelse med transit eller indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat eller i flere medlemsstater. Visummets art vurderes ud fra følgende definitioner:

i) »visum til længerevarende ophold«: en tilladelse eller afgørelse fra en medlemsstat, som kræves i forbindelse med indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat på over tre måneders varighed

ii) »visum til kortvarigt ophold«: en tilladelse eller afgørelse fra en medlemsstat, som kræves i forbindelse med indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat på højst tre måneders varighed

iii) »transitvisum«: en tilladelse eller afgørelse fra en medlemsstat, som kræves i forbindelse med indrejse med henblik på transit gennem denne medlemsstats eller flere medlemsstaters områder bortset fra lufthavnstransit

iv) »lufthavnstransitvisum«: en tilladelse eller afgørelse, som giver den transitvisumpligtige tredjelandsstatsborger ret til, under en mellemlanding eller overførsel mellem to delstrækninger af en international flyvning, at opholde sig i en lufthavns internationale transitområde, men ikke giver ret til indrejse på den pågældende medlemsstats område.

KAPITEL II

ALMINDELIGE PRINCIPPER

Artikel 3

1. En asylansøgning behandles af en enkelt medlemsstat. Behandlingen foretages af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III.

2. Denne ansøgning behandles af den ansvarlige medlemsstat i overensstemmelse med [Rådets] direktiv .../.../EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus].

3. Uanset stk. 1 kan hver medlemsstat behandle en asylansøgning, som den får forelagt af en tredjelandsstatsborger, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning. I så fald bliver denne stat den ansvarlige stat som omhandlet i denne forordning og påtager sig de forpligtelser, der er forbundet med dette ansvar. I givet fald underretter den den medlemsstat, der tidligere var ansvarlig, den medlemsstat, der gennemfører en procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den medlemsstat, der har modtaget en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse.

Asylansøgeren underrettes skriftligt om, hvornår behandlingen af hans ansøgning begynder.

Artikel 4

1. Proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter denne forordning, indledes, så snart en asylansøgning indgives for første gang i en medlemsstat.

2. En asylansøgning betragtes som indgivet fra det tidspunkt, hvor en af asylansøgeren indgivet formular eller en af myndighederne optaget rapport foreligger for den pågældende medlemsstats myndigheder. I tilfælde, hvor der ikke foreligger en skriftlig ansøgning, skal tidsrummet mellem ansøgerens hensigtserklæring og optagelsen af en rapport være så kort som muligt.

3. Det forhold, at en korrekt indgivet asylansøgning frafaldes og erstattes med en ansøgning om beskyttelse på et andet grundlag end Genève-konventionen, hindrer ikke, at proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, videreføres.

4. Ved anvendelsen af denne forordning er situationen for et mindreårigt barn, der ledsager asylansøgeren, og som falder ind under definitionen af familiemedlem i artikel 2, litra i), uadskillelig fra situationen for barnets forælder eller værge og henhører under den medlemsstats ansvar, som er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen fra den pågældende forælder eller værge, selv når den mindreårige ikke har indgivet en selvstændig asylansøgning.

5. Når en asylansøgning indgives til de kompetente myndigheder i en medlemsstat af en ansøger, der befinder sig på en anden medlemsstats område, påhviler afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, den medlemsstat, på hvis område asylansøgeren befinder sig. Denne medlemsstat underrettes straks af den medlemsstat, der har modtaget asylansøgningen, og betragtes derefter i forbindelse med denne forordning som den medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til.

Ansøgeren underrettes skriftligt om videresendelsen af ansøgningen og om datoen herfor.

6. Den medlemsstat, som asylansøgningen er indgivet til, skal på de betingelser, der er fastsat i artikel 21, for at afslutte proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, tilbagetage en ansøger, der befinder sig i en anden medlemsstat og dér har indgivet en ny asylansøgning efter at have frafaldet sin ansøgning under proceduren til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig.

Denne forpligtelse ophører, hvis asylansøgeren i mellemtiden har forladt medlemsstaternes område i en periode på mindst tre måneder eller af en medlemsstat har fået udstedt en opholdstilladelse.

KAPITEL III

KRITERIERNES RÆKKEFØLGE

Artikel 5

1. De kriterier til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, som er fastsat i dette kapitel, finder anvendelse i den anførte rækkefølge.

2. Afgørelsen af, hvilken stat der er ansvarlig efter kriterierne, sker på grundlag af den situation, der eksisterede, da asylansøgeren for første gang indgav sin ansøgning til en medlemsstat.

Artikel 6

Er asylansøgeren en uledsaget mindreårig, er den medlemsstat, hvor et medlem af hans familie, der kan tage ansvaret for ham, befinder sig, ansvarlig, hvis dette stemmer overens med barnets tarv.

Artikel 7

Har et medlem af asylansøgerens familie fået tilladelse til at opholde sig som flygtning i en medlemsstat, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, hvis de pågældende ønsker det.

Artikel 8

1. Har asylansøgeren et familiemedlem, hvis asylansøgning er under behandling i en medlemsstat under en normalprocedure, jf. [Rådets] direktiv . . ./. . ./EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus], og har den myndighed, der er ansvarlig for fastsættelsen af flygtningestatus som omhandlet i direktivet, endnu ikke truffet afgørelse om ansøgningen, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, hvis de pågældende ønsker det.

2. Er asylansøgningen fra familiemedlemmet genstand for en indledende undersøgelsesprocedure, jf. [Rådets] direktiv . . ./. . ./EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus], når den medlemsstat, på hvis område den pågældende befinder sig, kontaktes af den medlemsstat, som gennemfører proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, underretter den anmodede medlemsstat den anmodende stat i et foreløbigt svar inden for en frist på højst to uger. Den medlemsstat, hvor familiemedlemmet befinder sig, underretter straks den anmodende medlemsstat om resultatet af den indledende undersøgelsesprocedure. Hvis ansøgningen fra familiemedlemmet accepteres til behandling efter normalproceduren, finder stk. 1 anvendelse.

Artikel 9

1. Er ansøgeren i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse, er den medlemsstat, der har udstedt denne, ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

2. Er ansøgeren i besiddelse af et gyldigt visum, er den medlemsstat, der har udstedt dette, ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, undtagen hvis det pågældende visum er udstedt efter fuldmagt fra eller med skriftlig tilladelse af en anden medlemsstat. I så fald er det sidstnævnte medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Når en medlemsstat, navnlig af sikkerhedshensyn, forud hører den centrale myndighed i en anden medlemsstat, udgør dennes svar på høringen ikke en skriftlig tilladelse i henhold til denne bestemmelse.

3. Er asylansøgeren i besiddelse af flere gyldige opholdstilladelser eller visa, der er udstedt af forskellige medlemsstater, er følgende medlemsstat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen:

a) den stat, der har udstedt den opholdstilladelse, som giver ret til det længste ophold, eller hvis opholdstilladelserne giver ret til ophold af samme varighed, den stat, som har udstedt den opholdstilladelse, der udløber senest

b) den stat, som har udstedt det visum, der udløber senest, når de forskellige visa er af samme art

c) i tilfælde af visa af forskellig art, den stat, der har udstedt det visum, som har den længste varighed, eller i tilfælde af samme varighed den stat, som har udstedt det visum, der udløber senest.

4. Er asylansøgeren kun i besiddelse af en eller flere opholdstilladelser, der har været forældet i under to år, eller et eller flere visa, der har været forældet i under seks måneder, og hvormed han faktisk har kunnet rejse ind på en medlemsstats område, finder stk. 1, 2 og 3 anvendelse, så længe ansøgeren ikke har forladt medlemsstaternes områder.

Når asylansøgeren er i besiddelse af en eller flere opholdstilladelser, der har været forældet i over to år, eller et eller flere visa, der har været forældet i over seks måneder, og hvormed han faktisk har kunnet rejse ind på en medlemsstats område, og han ikke har forladt medlemsstaternes områder, er den medlemsstat, i hvilken ansøgningen er indgivet, ansvarlig.

5. Det forhold, at opholdstilladelsen eller visummet er udstedt på grundlag af en fiktiv eller påtaget identitet eller ved fremlæggelse af forfalskede, falske eller ugyldige dokumenter, er ikke til hinder for, at ansvaret pålægges den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visummet. Den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visummet, er dog ikke ansvarlig, hvis den kan fastslå, at der er begået svig, efter at dokumentet er udstedt.

Artikel 10

Har en asylansøger ulovligt overskredet grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen fra en stat, der ikke er medlem af Den Europæiske Union, og kan det påvises, at den pågældende er indrejst i denne medlemsstat, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Denne stats ansvar ophører imidlertid, hvis det kan påvises, at asylansøgeren har opholdt sig i den medlemsstat, hvor han har indgivet sin ansøgning, i mindst seks måneder forud for indgivelsen af ansøgningen. I så fald er sidstnævnte stat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Artikel 11

1. Ansvaret for behandlingen af en asylansøgning fra en visumfritaget tredjelandsstatsborger påhviler den medlemsstat, hvor han indgiver sin ansøgning.

2. Indgives asylansøgningen under transit i en lufthavn i en medlemsstat af en tredjelandsstatsborger, hvis endelige bestemmelsessted ligger i et tredjeland, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Artikel 12

En medlemsstat, der bevidst har tolereret tredjelandsstatsborgerens ulovlige tilstedeværelse på sit område i en periode på over to måneder, er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Artikel 13

Kan det påvises, at tredjelandsstatsborgeren i mindst seks måneder har opholdt sig ulovligt på en medlemsstats område, er denne stat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Dette ansvar ophører, hvis ansøgeren på et senere tidspunkt i seks måneder eller mere har opholdt sig ulovligt på en anden medlemsstats område, eller hvis han har forladt medlemsstaternes områder i en periode på over tre måneder.

Artikel 14

Kan det ikke afgøres på grundlag af kriterierne i denne forordning, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, er det den første medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til, der er ansvarlig for behandlingen.

Artikel 15

Indgiver flere medlemmer af en familie en asylansøgning i samme medlemsstat på samme tidspunkt eller på tidspunkter, der ligger tilstrækkelig tæt på hinanden til, at procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan gennemføres samlet, og ville anvendelsen af kriterierne i denne forordning medføre, at de ville blive adskilt, baseres afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, på følgende bestemmelser:

a) den medlemsstat, som efter kriterierne er ansvarlig for behandlingen af det største antal ansøgninger, er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningerne fra alle medlemmerne af familien

b) hvis litra a) ikke kan anvendes, er den medlemsstat, som efter kriterierne er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen fra det ældste medlem af familien, ansvarlig.

KAPITEL IV

HUMANITÆR KLAUSUL

Artikel 16

1. Enhver medlemsstat kan, selv om den ikke er ansvarlig for behandlingen efter kriterierne i denne forordning, af humanitære grunde, navnlig af familiemæssige eller kulturelle hensyn, behandle en asylansøgning på begæring af en anden medlemsstat under forudsætning af, at asylansøgeren samtykker. I de tilfælde, der ikke er omfattet af denne forordning, betragter medlemsstaterne situationer, hvor en af de berørte personer er afhængig af hjælp fra den anden på grund af graviditet eller fødsel eller på grund af den pågældendes sundhedstilstand eller høje alder, som tilstrækkelig begrundelse for, at asylansøgeren familiesammenføres midlertidigt i præasylfasen med et medlem af hans familie, som befinder sig på en af medlemsstaternes område.

Giver den medlemsstat, som modtager anmodningen, tilsagn om at behandle asylansøgningen, overgår ansvaret for behandlingen af ansøgningen til denne stat.

2. Betingelserne og procedurerne for gennemførelse af denne artikel, herunder i givet fald forligsprocedurer til bilæggelse af uoverensstemmelser mellem medlemsstaterne om nødvendigheden af at familiesammenføre de pågældende midlertidigt i præasylfasen eller om, hvor sammenføringen skal ske, vedtages efter proceduren i artikel 29, stk. 2.

KAPITEL V

OVERTAGELSE OG TILBAGETAGELSE

Artikel 17

1. Den medlemsstat, der efter denne forordning er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, er forpligtet til:

a) på de betingelser, der er fastsat i artikel 18-20, at overtage en asylansøger, der har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat

b) at afslutte behandlingen af asylansøgningen

c) på de betingelser, der er fastsat i artikel 21, at tilbagetage en asylansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det

d) på de betingelser, der er fastsat i artikel 21, at tilbagetage en asylansøger, der har frafaldet sin ansøgning under behandlingen af den, og som har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat

e) på de betingelser, der er fastsat i artikel 21, at tilbagetage en tredjelandsstatsborger, hvis ansøgning den har meddelt afslag på, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det.

2. Udsteder en medlemsstat en opholdstilladelse til en asylansøger, overgår de forpligtelser, der er nævnt i stk. 1, til den.

3. Hvis det kan påvises, at asylansøgeren har opholdt sig i mindst seks måneder i en medlemsstat, overgår de forpligtelser, der er nævnt i stk. 1, til denne medlemsstat.

4. De forpligtelser, der er nævnt i stk. 1, ophører, hvis tredjelandsstatsborgeren har forladt medlemsstaternes område i mindst tre måneder, medmindre tredjelandsstatsborgeren har en gyldig opholdstilladelse, som er udstedt af den ansvarlige medlemsstat.

5. De forpligtelser, der er nævnt i stk. 1, litra d) og e), ophører ligeledes, så snart den stat, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, som følge af frafald af eller afslag på asylansøgningen har truffet og faktisk iværksat de nødvendige foranstaltninger for, at tredjelandsstatsborgeren kan vende tilbage til sit hjemland eller et andet land, som han lovligt kan indrejse i.

Artikel 18

1. Den medlemsstat, som en asylansøgning indgives til, og som mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, kan snarest muligt og i hvert fald inden for en frist på 65 arbejdsdage efter, at asylansøgningen er indgivet, jf. artikel 4, stk. 2, anmode sidstnævnte medlemsstat om at overtage asylansøgeren.

Fremsættes der ikke anmodning om overtagelse inden for fristen på 65 arbejdsdage, påhviler ansvaret for behandlingen af asylansøgningen den medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til.

2. Anmodningen om overtagelse skal omfatte tilstrækkelige oplysninger til, at den anmodede medlemsstat kan verificere, at den er ansvarlig efter kriterierne i denne forordning.

Reglerne om udfærdigelse og fremsendelse af anmodninger vedtages efter proceduren i artikel 29, stk. 2.

3. Den anmodende medlemsstat kan anmode om et hurtigt svar i de tilfælde, hvor asylansøgningen er indgivet som følge af afslag på indrejse eller ophold, anholdelse for ulovligt ophold eller forkyndelse eller gennemførelse af en udsendelsesforanstaltning, og hvor asylansøgeren er frihedsberøvet. Anmodningen skal indeholde oplysninger om de retlige og faktiske grunde til, at et hurtigt svar er nødvendigt, og den ønskede frist for besvarelse.

4. Ansøgeren underrettes straks på et sprog, han forstår, om, at der er sendt en anmodning om overtagelse til en anden medlemsstat, og om de relevante tidsfrister.

Artikel 19

1. Den anmodede medlemsstat foretager de nødvendige verifikationer, bl.a. i sine registre, og skal tage stilling til anmodningen om overtagelse senest en måned efter forelæggelsen af anmodningen. Hvis der ikke foreligger formelle beviser, accepterer den anmodede medlemsstat, at den er ansvarlig, hvis der foreligger en række samstemmende indicier, som gør det muligt med rimelig sandsynlighed at fastslå, at ansvaret påhviler den.

Listen over beviser og indicier og reglerne om fortolkning heraf vedtages efter proceduren i artikel 29, stk. 2.

2. Har den anmodende stat anmodet om et hurtigt svar, gør den anmodede stat alt, hvad den kan, for at svare inden for den ønskede frist. Hvis dette ikke er muligt, meddeler den inden fristens udløb den anmodende stat, hvornår den vil være i stand til at give et endeligt svar.

3. Hvis der ikke er givet svar på anmodningen om overtagelse ved udløbet af den frist på en måned, der er fastsat i stk. 1, anses den for at være accepteret.

Artikel 20

1. Når den anmodede stat accepterer overtagelsen, meddeler den stat, hvor asylansøgningen er indgivet, inden for en frist på højst 15 arbejdsdage at regne fra modtagelsen af svaret fra den ansvarlige stat ansøgeren en samlet afgørelse om, at hans ansøgning ikke kan behandles i den pågældende medlemsstat, og at han overføres til den ansvarlige stat.

2. Den afgørelse, der er nævnt i stk. 1, begrundes. Den ledsages af oplysninger om fristerne for gennemførelsen af overførslen og omfatter om nødvendigt oplysninger om, hvor og hvornår ansøgeren skal give møde, hvis han selv tager til den ansvarlige stat. Den kan prøves ved domstolene. Domstolsprøvelse har ikke opsættende virkning for gennemførelsen af overførslen.

3. Overførslen af ansøgeren fra den medlemsstat, hvor asylansøgningen blev indgivet, til den ansvarlige medlemsstat sker i overensstemmelse med medlemsstatens nationale lovgivning efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er materielt muligt, og senest seks måneder efter, at anmodningen om tilbagetagelse er accepteret.

Om nødvendigt udsteder den anmodende medlemsstat et laissez-passer til asylansøgeren, der er udfærdiget efter den model, der er vedtaget efter proceduren i artikel 29, stk. 2.

Den ansvarlige medlemsstat underretter alt efter omstændighederne den anmodende medlemsstat om, at asylansøgeren er vel ankommet, eller at han ikke har givet møde inden for den fastsatte frist.

4. Hvis overførslen ikke finder sted inden for fristen på seks måneder, påhviler ansvaret den medlemsstat, hvor asylansøgningen blev indgivet.

5. Der kan vedtages yderligere regler om gennemførelsen af overførslerne efter proceduren i artikel 29, stk. 2.

Artikel 21

1. Tilbagetagelse af en asylansøger i henhold til artikel 4, stk. 6, og artikel 17, stk. 1, litra c), d) og e), foregår efter følgende regler:

a) anmodningen om tilbagetagelse skal omfatte tilstrækkelige oplysninger til, at den anmodede stat kan verificere, at den er ansvarlig

b) den stat, der anmodes om tilbagetagelse, skal foretage de nødvendige verifikationer og give svar på anmodningen senest otte dage efter forelæggelsen af anmodningen

c) i undtagelsestilfælde kan den anmodede medlemsstat inden udløbet af fristen på otte dage give et foreløbigt svar med angivelse af en tidsfrist for, hvornår den giver sit endelige svar. Sidstnævnte frist skal være så kort som muligt og kan under ingen omstændigheder overstige 14 dage at regne fra fremsendelsen af det foreløbige svar

d) hvis den medlemsstat, der har modtaget en anmodning, ikke meddeler sin afgørelse inden for den frist på otte dage, der er fastsat i litra b), eller den frist på 14 dage, der er fastsat i litra c), anses den for at have accepteret tilbagetagelsen af asylansøgeren

e) den stat, der accepterer tilbagetagelsen, skal lade asylansøgeren indrejse på sit område igen. Overførslen sker i overensstemmelse med den anmodende medlemsstats nationale lovgivning efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er materielt muligt, og senest seks måneder efter, at anmodningen om tilbagetagelse er accepteret

f) den anmodende stat meddeler asylansøgeren afgørelsen om, at han tilbagetages af den ansvarlige medlemsstat, inden for en frist, der ikke overstiger 15 arbejdsdage at regne fra modtagelsen af svaret fra den ansvarlige stat. Afgørelsen begrundes. Den ledsages af oplysninger om fristerne for gennemførelsen af overførslen og omfatter om nødvendigt oplysninger om, hvor og hvornår ansøgeren skal give møde, hvis han selv tager til den ansvarlige stat. Den kan prøves ved domstolene. Domstolsprøvelse har ikke opsættende virkning for gennemførelsen af overførslen.

Om nødvendigt udsteder den anmodende medlemsstat et laissez-passer til asylansøgeren, der er udfærdiget efter den model, der er vedtaget efter proceduren i artikel 29, stk. 2.

Den ansvarlige medlemsstat underretter alt efter omstændighederne den anmodende stat om, at asylansøgeren er vel ankommet, eller at han ikke har givet møde inden for den fastsatte frist.

2. Hvis overførslen ikke finder sted inden for fristen på seks måneder, fritages den ansvarlige stat fra sin tilbagetagelsespligt, og ansvaret overføres til den anmodende stat.

3. Reglerne om beviser og indicier og fortolkningen heraf samt om udfærdigelse og fremsendelse af anmodninger vedtages efter proceduren i artikel 29, stk. 2.

4. Der kan vedtages yderligere regler om gennemførelsen af overførslerne efter proceduren i artikel 29, stk. 2.

KAPITEL VI

ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

Artikel 22

1. Medlemsstaterne meddeler enhver medlemsstat, der anmoder herom, personoplysninger om asylansøgeren, som er relevante og tilstrækkelige og ikke omfatter mere end, hvad der kræves for:

a) at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen

b) at behandle asylansøgningen

c) at gennemføre enhver forpligtelse efter denne forordning.

2. De oplysninger, der er nævnt i stk. 1, må kun vedrøre:

a) asylansøgerens og dennes eventuelle familiemedlemmers identitet (efternavn, fornavn, evt. tidligere navn, kaldenavn eller pseudonym, (nuværende og tidligere) nationalitet, fødselsdato og fødested)

b) identitetspapirer og rejsedokumenter (referencenumre, gyldighedsperiode, udstedelsesdato, udstedende myndighed, udstedelsessted osv.)

c) øvrige oplysninger, der er nødvendige for fastslåelsen af ansøgerens identitet, herunder fingeraftryk, der behandles efter bestemmelserne i forordning (EF) nr. 2725/2000

d) opholdssteder og rejseruter

e) opholdstilladelser eller visa udstedt af en medlemsstat

f) stedet, hvor ansøgningen er indgivet

g) dato for en eventuel indgivelse af en tidligere asylansøgning, dato for indgivelse af den aktuelle ansøgning, status over sagsbehandlingen og eventuelt indholdet af den trufne afgørelse.

3. Den ansvarlige medlemsstat kan desuden, når det er nødvendigt for behandlingen af asylansøgningen, anmode en anden medlemsstat om at meddele de grunde, som asylansøgeren har fremført for sin ansøgning, og i givet fald grundene til statens afgørelse i sagen. Den adspurgte medlemsstat kan nægte at efterkomme den forelagte anmodning, hvis fremsendelsen af disse oplysninger kan skade medlemsstatens væsentlige interesser eller beskyttelsen af den pågældendes eller andres frihedsrettigheder og grundlæggende rettigheder. Under alle omstændigheder er asylansøgerens skriftlige samtykke en betingelse for udlevering af oplysningerne.

4. Enhver anmodning om oplysninger begrundes, og når den har til formål at kontrollere opfyldelsen af et kriterium, der kan medføre, at den adspurgte medlemsstat pålægges ansvaret, oplyser den, hvilket indicium eller hvilken detaljeret og verificerbar oplysning i ansøgerens erklæringer den er baseret på.

5. Den adspurgte medlemsstat skal svare inden for en frist på en måned. Når der er særlige vanskeligheder, kan den adspurgte medlemsstat inden for en frist, der ikke overstiger to uger, give et foreløbigt svar med angivelse af en tidsfrist for, hvornår der kan gives et endeligt svar. Sidstnævnte frist skal være så kort som muligt og kan under ingen omstændigheder overstige seks uger. Hvis der ved de undersøgelser, som foretages af den adspurgte medlemsstat, der har udnyttet muligheden for at fremsende et foreløbigt svar, fremkommer oplysninger, der kan medføre, at den pålægges ansvaret, kan denne stat ikke påberåbe sig en overskridelse af den frist, der er fastsat i artikel 18, stk. 1, som begrundelse for at nægte at efterkomme en anmodning om overtagelse.

6. Udvekslingen af oplysninger sker på foranledning af en medlemsstat og kan kun finde sted mellem myndigheder, som hver medlemsstat har udpeget og meddelt Kommissionen, der informerer de andre medlemsstater herom.

7. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er nævnt i stk. 1. De må alt efter deres art og den modtagende myndigheds kompetence kun meddeles de myndigheder og retsinstanser i hver medlemsstat, der har til opgave:

a) at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen

b) at behandle asylansøgningen

c) at gennemføre enhver forpligtelse efter denne forordning.

8. Den medlemsstat, der meddeler oplysningerne, påser, at de er korrekte og ajourførte. Viser det sig, at den pågældende medlemsstat har meddelt urigtige oplysninger eller oplysninger, som ikke burde have været meddelt, underrettes modtagermedlemsstaterne straks herom. De skal berigtige eller slette disse oplysninger.

9. Asylansøgeren har ret til efter anmodning at blive gjort bekendt med de behandlede oplysninger om ham.

Konstaterer han, at disse oplysninger er behandlet under overtrædelse af bestemmelserne i denne forordning eller direktiv 95/46/EF, navnlig hvis de er ufuldstændige eller urigtige, har han ret til at kræve, at de berigtiges, slettes eller blokeres.

Den myndighed, der berigtiger, sletter eller blokerer oplysningerne, underretter alt efter omstændighederne den stat, der har fremsendt eller modtaget oplysningerne.

10. De berørte medlemsstater registrerer enten i den pågældendes individuelle sagsakter eller i et register fremsendelsen og modtagelsen af de udvekslede oplysninger.

11. De udvekslede oplysninger opbevares ikke længere, end det er nødvendigt af hensyn til formålet med deres udveksling.

12. Hvis oplysningerne hverken behandles ved hjælp af edb eller er eller vil blive indeholdt i et register, skal hver medlemsstat træffe passende foranstaltninger med henblik på overholdelsen af denne artikel ved effektiv kontrol.

Artikel 23

Medlemsstaterne sørger for, at de tjenester, der har ansvaret for gennemførelsen af de forpligtelser, der følger af denne forordning, råder over de ressourcer, der er nødvendige for opfyldelsen af deres opgaver, herunder besvarelsen af anmodninger om oplysninger, overtagelse og tilbagetagelse inden for de fastsatte frister.

Artikel 24

1. Medlemsstaterne kan indbyrdes indgå bilaterale administrative aftaler om de nærmere regler for gennemførelsen af denne forordning for at lette gennemførelsen og gøre den mere effektiv. Disse aftaler kan vedrøre:

a) udveksling af forbindelsesofficerer

b) forenkling af procedurerne og nedbringelse af fristerne for fremsendelse og behandling af anmodninger om overtagelse og tilbagetagelse

c) en procedure til rationalisering af overførslerne, der gør det muligt ved udløbet af en nærmere aftalt periode, der ikke må overstige en måned, kun at foretage det antal overførsler, som en medlemsstat skylder en anden medlemsstat, når der er givet afkald på de overtagelser, der ophæver hinanden, jf. dog artikel 6, 7, 8, 15 og 16. Enhver aftale vedrørende rationalisering af overførslerne skal indeholde oplysninger om, ud fra hvilke kriterier det besluttes at gennemføre eller give afkald på at gennemføre overførslen af de pågældende asylansøgere.

2. Kommissionen underrettes om de aftaler, der er nævnt i stk. 1. Den godkender de aftaler, der er nævnt i litra b) og c), efter at have kontrolleret, at de ikke strider mod bestemmelserne i denne forordning.

KAPITEL VII

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 25

1. Denne forordning træder i stedet for konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, der blev underskrevet i Dublin den 15. juni 1990.

2. For at sikre kontinuiteten i bestemmelserne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, når asylansøgningen er indgivet efter den dato, der er nævnt i artikel 31, stk. 2, tages der dog hensyn til de forhold, der kan medføre, at en medlemsstat er ansvarlig i medfør af bestemmelserne i denne forordning, selv om de ligger forud for denne dato.

3. Når der i Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 henvises til Dublin-konventionen, forstås denne henvisning som en henvisning til denne forordning.

Artikel 26

Bestemmelserne i denne forordning finder for Den Franske Republiks vedkommende kun anvendelse på Den Franske Republiks europæiske område.

Artikel 27

Medlemsstaterne anvender bestemmelserne i denne forordning på asylansøgere uden forskelsbehandling på grund af køn, race, farve, nationalitet eller hjemland, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder eller seksuel orientering.

Artikel 28

Medlemsstaterne fastsætter de sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af bestemmelserne i denne forordning, og træffer enhver fornøden foranstaltning til at sikre deres iværksættelse. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Artikel 29

1. Kommissionen bistås af et udvalg bestående af repræsentanter for medlemsstaterne og med Kommissionens repræsentant som formand.

2. Når der henvises til dette stykke, finder forskriftsproceduren i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF anvendelse under overholdelse af bestemmelserne i afgørelsens artikel 7.

3. Den frist, der er anført i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF, fastsættes til tre måneder.

Artikel 30

Senest tre år efter den dato, der er anført i artikel 31, stk. 1, aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning og foreslår i givet fald de nødvendige ændringer. Medlemsstaterne sender senest seks måneder inden denne dato Kommissionen alle oplysninger, der er relevante for udarbejdelsen af denne rapport.

Efter at have fremlagt den nævnte rapport aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning, samtidig med at den fremlægger de rapporter om anvendelsen af Eurodac, der er nævnt i artikel 24, stk. 5, i forordning (EF) nr. 2725/2000.

Artikel 31

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den finder anvendelse på asylansøgninger, der indgives fra og med den første dag i den sjette måned efter forordningens ikrafttræden. Afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet inden denne dato, sker efter kriterierne i Dublin-konventionen.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.